

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1179 ²	Πατέρων Α' Οἰκ. Συνόδου (Ἰω. 17,1-13) 12 Ἰουνίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Περὶ ἐνότητος

«Ἴνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς» (Ἰω. 17,11)

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἀγαπητοί μου, ὀνομάζεται «**ἑβδόμη Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα**». Τί σημαίνει *Κυριακὴ*; Ὅπως δηλώνει τὸ ὄνομα, ἀνήκει στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποῦ δημιούργησε καὶ συντηρεῖ καὶ προνοεῖ γιὰ ὅλα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τιμοῦμε τὴν ἡμέρα αὐτή· νὰ ἐκκλησιαζώμαστε, νὰ δοξολογοῦμε, νὰ εὐχαριστοῦμε, καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸν Κύριο. Εἶνε ἀπαραίτητος ὁ ἐκκλησιασμός.

Ἄλλὰ ἡ σημερινὴ Κυριακὴ ὀνομάζεται εἰδικὰ *Κυριακὴ τῶν πατέρων*. Γιὰ ποιὸ λόγο; Πατέρες λέγονται ἐκεῖνοι ποῦ σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ ἔρχονται σὲ κανονικὸ ἐκκλησιαστικὸ γάμο καὶ φέρνουν στὸν κόσμο παιδιά. Παραπάνω ὅμως ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς αὐτοὺς πατέρες εἶνε οἱ πνευματικοὶ πατέρες, δηλαδὴ οἱ διδάσκαλοι, οἱ καθηγηταί, οἱ θεολόγοι, οἱ ἱεροκήρυκες, καὶ προπαντὸς οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι. Αὐτοὶ μὲ τὸ λόγο τοὺς ἀναγεννοῦν ψυχές. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γεννᾷ πνευματικὰ τέκνα, ποῦ ἔχουν πνευματικὸ πατέρα τὸν κήρυκα, τὸν κληρικό. Γι' αὐτὸ οἱ πνευματικοὶ πατέρες πρέπει νὰ τυγχάνουν τιμῆς καὶ σεβασμοῦ περισσότερο ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς πατέρες.

Σήμερα συγκεκριμένα ἐορτάζουν οἱ **τριακόσιοι δεκαοκτῶ πατέρες** ποῦ συγκρότησαν τὸ 325 μ.Χ. τὴν Α' (πρώτη) Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε ἕνας λύκος φοβερός, ὁ **Ἄρειος**, ποῦ ἐδίδασκε ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας. Θεμελιώδης ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας εἶνε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Αὐτὸ τὸ ἠρνεῖτο ὁ Ἄρειος. Γι' αὐτὸ συνήλθαν ἐκεῖ ἐπὶ βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου οἱ πατέρες. Νὰ τοὺς παρουσιάσουμε ἕναν - ἕνα; Θὰ ἦταν μακρὸς ὁ λόγος· μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ ἅγιος Σπυρίδων ὁ θαυματουργός, ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος, ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας...

Ἄλλα μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος. Αὐτοὶ λοιπόν, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, κατεδίκασαν τὴ διδασκαλία τοῦ Ἄρειου καὶ συνέταξαν τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως, τὸ γνωστὸ μας «*Πιστεύω*», τὸ ὁποῖο ἀκούγεται κάθε φορὰ ποῦ γίνεται θεία λειτουργία.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἂς ἔλθουμε τώρα νὰ ρίξουμε ἕνα βλέμμα στὸ εὐαγγέλιο ποῦ διαβάζεται σήμερα. Ὅχι ἕνα ἀλλὰ ἑκατὸ κηρύγματα νὰ κάνουμε, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξαντλήσουμε τὸ περιεχόμενό του. Ἡ περικοπὴ αὐτὴ περιέχει τὴ θαυμασίαν **προσευχὴν τοῦ Χριστοῦ**. Πότε τὴν ἔκανε ὁ Κύριος; Τὴν τελευταία νύχτα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, νύχτα ποτισμένη μὲ δάκρυα, τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Τότε ἐτέλεσε τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας καὶ κάλεσε τοὺς μαθητὰς νὰ κοινωνήσουν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Μετὰ τοὺς ἀπηύθυνε μία μεγάλη σπουδαιότατη ὁμιλία. Καὶ τέλος τί ἔκανε; προσευχήθηκε. Προτοῦ ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὅπου θὰ τὸν συνελάμβαναν οἱ Ἰουδαῖοι, ὁ Κύριος προσευχήθηκε στὸν οὐράνιον Πατέρα. Προσευχήθηκε πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτό του, προσευχήθηκε ἔπειτα γιὰ τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς Χριστιανούς ὅλων τῶν αἰώνων. Ἀφήνουμε τὰ ἄλλα, γιὰ νὰ σταθοῦμε στὰ λόγια ποῦ εἶπε **γιὰ τοὺς μαθητὰς του καὶ ὅλους τοὺς Χριστιανούς**.

Προέβλεπε ὁ Χριστός. Τί προέβλεπε; Προέβλεπε, ὅτι ὁ σατανᾶς θὰ πολεμήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ποῦ ἵδρυσεν. Θὰ τὴν πολεμήσῃ μὲ λύσσα, μὲ ὅλα τὰ μέσα ποῦ διαθέτουν οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις του. Τὸ δὲ ἰσχυρότερον μέσον ἢ ὄπλον, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ προσπαθήσῃ νὰ διαλύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, εἶνε - ποιός; **Ἡ διαίρεσις**. Θὰ ἐνσπείρῃ ζιζάνια, θὰ ψυχράνῃ τὴς καρδιὰς τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θ' ἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, θὰ ἀλληλομισοῦνται, καὶ ἡ Ἐκκλησία...

σία θα διαιρεθῆ σὲ διάφορες φατρίες καὶ κόμματα καὶ ὑποδιαιρέσεις. Αὐτὸ προέβλεπε ὁ Χριστὸς. Γι' αὐτὸ παρακαλεῖ τὸν οὐράνιο Πατέρα. Παρακαλεῖ γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ παρακαλῶ, λέει, οὐράνιε Πατέρα, οἱ Χριστιανοὶ **νὰ εἶνε ἓνα**, ἐνωμένοι μὲ τὴ ρίζα καὶ μεταξύ τους ὅπως οἱ κληματόβεργες στὸ ἀμπέλι. Τὸ αἶτημα «*ἵνα ὡσιν ἓν*» τὸ ἐπαναλαμβάνει πέντε φορές (βλ. Ἰω. 17,12,21-23). Τόσο μεγάλη σπουδαιότητα ἀποδίδει ὁ Χριστὸς στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Θέλεις νὰ δῆς τὴν **ἀξία τῆς ἐνότητος**; Δὲς μιὰ **οἰκογένεια** δεμένη, ποὺ ἡ γυναῖκα σέβεται καὶ ὑπακούει στὸν ἄντρα, ὁ ἄντρας ἀγαπάει τὴ γυναῖκα, τὰ παιδιὰ ἀκοῦνε τοὺς γονεῖς· μιὰ τέτοια οἰκογένεια εἶνε παράδεισος – δυστυχῶς σπάνιο πρᾶγμα πλέον. Πόσο συγκινηθήκα ὅταν κάποιος μοῦ εἶπε: «Ζήσαμε πενήντα χρόνια μὲ τὴ γυναῖκα μου, καὶ κακὸ λόγο δὲν ἀλλάξαμε!» Ἡ σημερινὴ γενεὰ μεταξύ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχει καὶ τὴ διάλυσι τῆς οἰκογενείας· πορνεία, μοιχεία, διαζύγιο ἀκοῦς συχνά· διαπληκτισμοὶ φτάνουν κάθε μέρα στὴ μητρόπολι. Στὸν Πόντο, στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὴν εὐλογημένη χώρα, μέσ' στὰ ἑκατὸ χρόνια δὲν ἀκουγόταν οὔτε ἓνα διαζύγιο. Τώρα ἡ οἰκογένεια εἶνε διαλυμένη. Δεῖξτε μου μιὰ οἰκογένεια ποὺ νὰ εἶνε ἐνωμένη σφιχτά, ποὺ ὁ ἄντρας νὰ γνῶρισε μόνο μιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο καὶ ἡ γυναῖκα νὰ γνῶρισε μόνο ἓναν ἄντρα – σπάνιο φαινόμενο πλέον· στὴ γενεὰ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ἡ ἐνότητα διασπάσθηκε.

Θέλετε νὰ δῆτε τὴν ἀξία τῆς ἐνότητος; Ρίξτε ἓνα βλέμμα σ' ἓνα **χωριό** ποὺ οἱ κάτοικοι λόγῳ τῶν κομματικῶν διαφορῶν ἔχουν διαιρεθῆ. Εἶνε τρομερό. Μαθαίνω, ὅτι σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα χωριά, ἀλλὰ καὶ παντοῦ, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν γίνει ἐχθροὶ ἐξ αἰτίας τῶν πολιτικῶν διαφορῶν. Ἐνῶ εἶνε πατριῶτες, ἐνῶ εἶνε Χριστιανοί, ἐνῶ εἶνε βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, ψυχραίνονται μεταξύ τους σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ δὲ λένε καλημέρα ὁ ἓνας στὸν ἄλλο· λὲς καὶ ὁ ἄλλος εἶνε Τοῦρκος, λὲς κ' εἶνε ἀλλόφυλος. Αὐτὰ καὶ μεταξύ συγγενῶν ἀκόμη. Οἱ ὀπαδοὶ κάθε κόμματος ἔχουν τὸ δικό τους καφφενεῖο· στὸ ἓνα καφφενεῖο πάνε οἱ μὲν, στὸ ἄλλο πηγαίνουν οἱ ἄλλοι. Θεέ μου, τί διαίρεσις εἶν' αὐτή!

Θέλεις νὰ δῆς ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν ἀξία τῆς ἐνότητος; Διάβασε τὴν ἱστορία μας. Μικρὸ εἶνε τὸ **ἔθνος** μας. Ἄλλ' ὅταν ἦταν ἐνωμένο, ὡς τότε νικούσαμε τοὺς ἐχθρούς. Οἱ γονεῖς μας, ἡ παλαιὰ γενεὰ ποὺ ἦταν τότε νέα παιδιά, ὅταν στρατεύθηκαν μᾶς ἄφηναν καὶ ἔφευγαν γιὰ

τὸ μέτωπο. «Παναγιὰ μαζί σας», τοὺς ἔλεγαν οἱ μητέρες καὶ οἱ γιαγιάδες μας. Κ' ἔφευγαν, κ' ἔφευγαν. Καὶ ἐνωμένοι προχώρησαν, ἔφτασαν στὴ Λάρισσα. Καὶ προχώρησαν, πέρασαν τὸν Ὀλυμπο, καὶ σὰν ἀετοὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δημητρίου μπῆκαν στὴ Θεσσαλονίκη. Καὶ προχώρησαν, ἔφτασαν μέχρι τὴ Σόφια. Ἦταν τότε ὅλοι ἐνωμένοι, δὲν ὑπῆρχαν κόμματα, δὲν ὑπῆρχε διαίρεσις. Ἐνωμένο τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος ἔφτασε μέχρι τὴν Τσατάλτζα, ἔξω ἀπ' τὴν Κωνσταντινούπολι. Σὲ λίγο θὰ μπαίναμε στὴν Πόλι καὶ θὰ λειτουργούσαμε στὴν Ἁγία-Σοφία. Ἀλλὰ, ἀλλὰ... Καὶ ἐνῶ οἱ Ἕλληνες εἶχαν φτάσει μέχρι τὸ Σαγγάριο καὶ ὁ Κεμάλ ἄδειαζε τὴν Ἄγκυρα καὶ ἔφευγε πέρα ἀπ' τὸ Ἰκόνιο, καὶ προμηνυόταν θρίαμβος καὶ νίκη μεγάλη..., τί μᾶς ἔφαγε, τί μᾶς διέλυσε; **ἡ διχόνοια**. Διχάστηκε τὸ ἔθνος. Αἰτία τῆς νίκης τῶν Τούρκων ἦταν ἡ τρομερὴ μας διχόνοια. Δὲν τὸ λέω ἐγώ· τὸ λέει ὁ Κεμάλ. «Ὅταν στὴν Ἄγκυρα τὸν χειροκροτοῦσαν, αὐτὸς τοὺς εἶπε: Τί μὲ χειροκροτᾶτε; δὲν νικήσαμε ἐμεῖς τοὺς Ἕλληνες· οἱ Ἕλληνες νικήθηκαν μόνοι τους, μὲ τὴ διαίρεσί τους... Ἔτσι ἦρθε ἡ μικρασιατικὴ καταστροφή, ἡ μεγάλη καταστροφή, ἀπὸ τὴ διαίρεσι.

* * *

Ἀδελφοί μου! Ὁ σατανᾶς διαιρεῖ, **ὁ Χριστὸς ἐνώνει**. Κ' ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα. Ὁ Χριστὸς ἐνώνει. Καὶ Χριστὸς ἴσον Ἐκκλησία. Καὶ **ἡ Ἐκκλησία ἐνώνει**. Καὶ ἐγὼ ὡς ἐπίσκοπος δὲν ἀνήκω σὲ κόμματα. Πενήντα χρόνια δουλεύω στὴν Ἐκκλησία, πολλοὺς διωγμοὺς καὶ φυλακίσεις καὶ ἐξορίες ὑπέστην, ἀλλὰ σὲ κόμματα δὲν ἀνήκω. Ἡ Ἐκκλησία μένει πάνω ἀπὸ τὰ κόμματα. Ἡ Ἐκκλησία μας, ὅπως εἶπα πολλές φορές καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶνε σὰν τὴν κλῶσσα. Ἡ κλῶσσα ἀγαπάει ὅλα τὰ πουλιά της· ἄλλα πουλιά της εἶνε ἄσπρα, ἄλλα εἶνε κόκκινα, ἄλλα εἶνε γαλάζια, ἄλλα εἶνε κίτρινα, ἄλλα εἶνε μαῦρα· ἐκείνη τ' ἀγαπάει ὅλα, ὅποιοδῆποτε χρῶμα καὶ ἂν ἔχουν. Ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀγαπάει ὅλα τὰ παιδιά της καὶ δὲν ἀναμιγνύεται στὰ κομματικά. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει νὰ λέμε· Ἀνήκουμε στὴν πατρίδα, στὴ γλυκειὰ μας πατρίδα. Καὶ πάνω ἀπὸ τὴν πατρίδα ἀνήκουμε στὸ Χριστό· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν. Ἐκεῖ ν' ἀνήκουμε καὶ ἓνα μόνο νὰ ἐπιδιώκουμε· νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι, ἐνωμένοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, ὧς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**